

S/A

T/B

Sep- tem- bers him- mel er så blå, dens sky-er ly- ser
 hvi- de, og lydt vi hø- rer lær- ken slå som
 før ved for- års- ti- de. Den un- ge rug af
 mul- den gror med grøn- ne ly- se klin- ger, men
 stor- ken længst af lan- de før med sol på si- ne vin- ger

2. Der er en søndagsstille ro
 imellem træ'r og tage,
 en munter glæde ved at gro,
 som var det sommerdage.
 Og koen rusker i sit græs
 med saften om sin mule,
 mens bonden kører hjem med læs,
 der lyser solskinsgule.

3. Hver stubbet mark, vi stirrer på,
 står brun og gul og gylden,
 og røn står rød og slåen blå,
 og purpursort står hylden.
 Og georginer spraglet gror
 blandt asters i vor have,
 så rig er årets sidste flør:
 oktobers offergave.

4. De røde æbler løsner let
 fra træts trætte kviste.
 Snart lysner kronens bladenet,
 og hvert et løv må briste.
 Når aftensolen på sin flugt
 bag sorte grene svinder,
 om årets sidste røde frugt
 den tungt og mildt os minder.

5. At flyve som et forårsfrø
 for sommerblomst at blive
 er kun at visne for at dø,
 kan ingen frugt du give.
 Hvis modenhedens milde magt
 af livet selv du lærte,
 da slår bag falmet rosendragt
 dit røde hybenhjerter.